

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: parohii cl. I 20.000 Lei
" cl. II 18.000 Lei

parohii cl. III 15.000 Lei
particulari . . 15.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

„Intru toate arată-te pe tine pildă de fapte bune: în învățatură, în curăție, în cinste, în cuvânt sănătos și fără de prihană, ca cel protivnic să se rușineze, neavând de spus nimic rău despre voi“.

Tit 2, 7-8

STRĂDANIA NOASTRĂ

În săptămâna trecută s'a împlinit o lună de zile de când oficialitatea noastră bisericească a sfințit piatra fundamentală a liceului de fete „Doamna Stanca“ și astăzi zidurile se înalță mereu spre mulțumirea tuturor. Cine n'a trecut pe la internatul de fete, în grădina cărui se ridică noul edificiu, rămâne adânc impresionat de iuțea cu care se lucrează și de trăinicia lucrului care se face. E acolo un furnicar de lume, care se străduiește din zori și până'n seară să contribuie cu lucrul său pentru a dura un așezământ de aleasă cultură pentru tineret.

Școala noastră însă se zămislește în zodie grea. Biserica e pusă la grea încercare. Lucrurile din comerț nu au stabilitate, se schimbă dela o zi la alta, înfățișând urcări de prețuri, care ar putea să aducă în grea situație Episcopia. Cu toate acestea însă se merge înainte cu hotărârea omului care știe că atunci când o operă e întreprinsă din cel mai curat gând de a servi obștea, nu se poate ajunge la o asemenea stare. Peste gândul curat al Bisericii și peste inimile deschise și înțelegătoare ale fiilor ei lucrează o putere sfântă, dumnezeiască, în stare să deschidă perspective luminoase atunci când situația ar fi mai întunecată. Cei ce s'au încumetat să înceapă o asemenea lucrare, în vremuri atât de critice, sunt convinși de această realitate.

Concentrându-și toate puterile de muncă și epuizându-și resursele pentru a desăvârși un început, Biserica e în ritm cu tot trecutul ei cultural și educativ. Până după Unirea cea mare la noi totul a avut mierea fumului de tămâie și a busuiocului dela icoană. Generația de oameni care au desăvârșit Unirea, au fost oamenii Bisericii, crescuți în umbra Sfințelor altare și hrăniți din bruma de agoniseală pe care Biserica

a făcut-o pentru a-și putea continua studiile în școlile înalte ale Apusului. Nu ne plângem de recunoștința lor. Din contră, le apreciem inima, pentru că în valul acesta de gânduri și ideologii contradictorii știu să se mențină pe linia trecutului și a siguranței pentru ziua de mâine.

La o adunare dăscălească ce s'a ținut nu de mult în unul dintre cele mai de seamă centre ale Ardealului, în legătură cu noua lege școlară, s'a atins și problema învățământului religios. S'a discutat în amănunțime problema educației religioase-morale, pentru a se ajunge apoi la concluzii care numai favorabile învățământului educativ n'au fost. Cum era și de așteptat, din rândul celor de față s'a ridicat și un dascăl încărunit la catedră, care a spus, fără ocol, că el nu poate concepe o educație fără să aibă la bază instrucția religioasă-morală. Fundamentul de granit al oricărei operații morale zace în tainele adevărilor creștine și fără aprofundarea acestora și fără o aplicare a lor la viața individului, toate celelalte fiind surrogate, nu se poate pune o bază serioasă și solidă. Punctul de vedere al dascălului a triumfat și, spre binele generației ce se ridică, copiii vor fi instruiți și pe mai departe în doctrina morală a Mântuitorului Hristos.

De bună seamă că momentan noi nu ne putem da seama de atmosfera ce era să se creieze și parcă suntem aplicați să credem că lucrurile nici nu puteau să aple o altă rezolvare decât așa cum au fost rezolvate. Învățământul se cuvine să meargă înainte, căci fără el sufletul nu se poate forma așa după cum bunele cerințe ale tuturor o pretind.

Până când avem în mijlocul nostru bătrâni cu dragoste de trecut, cu dragoste de biserică și de toate tradițiile noastre sfinte, n'avem de ce să ne te-

(Continuare în pag. 2-a).

† Prot. Stărofor Laur. Curea

Mulți dintre noi au refuzat să creadă vestea pe care zorile zilei de 26 Mai c. a răspândit-o cu iuțea fulgerului în toate părțile: Prot. Stărofor Laur. Curea, consilier eparhial și dirijorul Corului Episcopiei noastre, a trecut de pe tărâmul vieții acesteia în acela al tăcerii și a păcii desăvârșite. Cu câteva ceasuri mai înainte de deslănțuirea tragicului eveniment s'a plimbat pe stradă, a fost la birou, a discutat chestiuni care erau la ordinea zilei, s'a agitat și a plănuit lucruri pentruca, mai apoi, retras în seninătatea casei sale, să se ofilească mai repede decât o frunză de toamnă târzie. Un atac de inimă spontan și puternic i-a închis ochii pe vecie, fără să mai aibă răgazul să se miște, să stingă lumina, sau să-și pună pe noptieră ochilarii ce-l purta pe nas. Zorile l-au aflat în ținuta obișnuită de seara, senin, puțin palid, dar rece și fără viață. Nimănu-i a venit să creadă. Și totuși este adevărat.

Cu protoereul Laurențiu Curea dispărea un preot încercat, un funcționar superior pasionat, un om ce a crezut cu pasiune în dramul de bunătate și sinceritate care trebuie să fie în fiecare om. Bun și deschis, sincer până la naivitate, omul acesta își revărsa sufletul cu vârtoarea torentului ce curge din munte, pentruca, mai apoi, să restabilească vechea armonie cu vocea lui caldă, părintească și accentuată de o dragoste și duloșie rară. Omul acesta nu a urât pe nimeni.

Dacă e adevărat că oamenii cari iubesc copiii, iubesc florile și muzica sunt oameni buni, atunci renumele acesta l-a meritat pe de-a întregul și Prot. L. Curea. Nu l-a învrednicit Dumnezeu să-și poată alina propriul său copil, trecând din frageda copilărie la cele veșnice, i a purtat în suflet imaginea cu durerea părintelui care și-a văzut un ideal prea de vreme apus în pământ. Nu s'a despărțit însă de flori. Cine a intrat în biroul lui de-a Episcopia, e imposibil să nu fi rămas surprins de mulțimea și mărimea filodendronilor, de frunzele lor mari și late, care cuprindeau mai bine de jumătate din toată încăperea. În vecinătatea lor, vioiul consilier părea mai repede un botanist, decât un om care se străduia să afle din scriptele eparhiei cifre și numere în legătură cu bunul mers gospodăresc al parohiilor noastre.

Ceea ce-l pasiona însă mai mult a fost muzica. Inzestrat de Dumnezeu cu un auz muzical fin, cu o voce plină și caldă de bariton, și-a aflat mângăerea în muzică. Imi aduc aminte de ceea ce spunea un prof. pensionar din Cluj, cu câțiva ani

înainte de aceasta, de dibăcia cu care lucra. Era învățator confesional la Turda, înainte de primul război mondial. La un cerc cultural ținut la Vișoara, spre surprinderea unanimă a celor de față, dânsul a pregătit într'un jumătate de ceas cu elevii textul și melodia unui cântec românesc. Azi lucrul acesta nu mai constituie o mirare, dar cu patruzeci de ani înainte, când muzica românească din Ardeal era în fare, abilitatea lui a vădit o pricepere cu adevărat rară. Și dacă de atunci paoă în 1940 a lăsat lucrul în părrăgină, nu se datorește nepăsării, ci conștiinței ce o avea că aici, în Clujul românesc, se aflau alte persoane cu mai multă chemare decât dânsul. Anul de begenie din 1940 l-a readus la obișnuitul său făgaș. Rămăși singuri în această parte a Ardealului de Miază-Noapte, s'a apucat de lucru și a-reușit în câteva săptămâni numai să redea viață Corului Episcopiei, care se desmembrase prin plecarea fraților peste Feleac. Cea însemnată acest cor pentru Biserica noastră de aici nu este ilpsă să se spună. El a dus faima muzicii românești până departe. Liturghiile conduse de dânsul, concertele de colțzi din Postul Crăciunului, concertele din sala „Albina“ ca și răspunsurile funebrele, pe care le-a dat până și în biserică română-unită din prilejul unei triste comemorări, sunt tot atâtea dovezi de apreeiere sinceră și unanimă de care s'a bucurat corul și dirijorul său. Astăzi bagheta lui a apus pertru totdeauna.

De felul lui, Cons. L. Curea era un om vial și sociabil. Figură distinctă și manierată până la curtoazie, nu lipsea de nicăieri. Il găseai în tot locul, unde, după calculele sale, credea că poate servi Biserica și Neamul, pe care l-a iubit cu tragere de inimă. Se obișnuise lumea așa de mult cu el încât acum când nu-l vor mai vedea la birou, nu-l vor mai vedea în biserică, în fața corului, și nici în fața Catedralei unde-și făcea în fiecare seară obișnuita plimbare, le va lipsi de-a-binele. Ne mângăe însă gândul că el, care a iubit așa de mult frumosul și muzica, bunul Dumnezeu îi va face parte cu aleșii săi în latura plină de seninătate a celor buni unde va auzi coruri de heruvimi și de serafimi în toată splendoarea lor dumnezeiască.

Cons. Laur. Curea s'a ridicat din mediul patriarhal dela țară. A fost fiu de preot, de loc din Dol-Cluj. A făcut școala primară în sat, studiile secundare la Zălau, Academia teologică la Sibiu și licența în Teo-

logie la Cernăuți. Viața a început o ca dascăl confesional la Turda și Alba-Iulia, de unde a trecut ca preot în Deva și pe urmă a venit la Cluj unde a îndeplinit funcțiunile de secreteor eparhial și cea de consilier referent. În decursul primului război mondial a fost confesor militar la Praga.

Pentru meritele sale a fost răsplătit cu mai multe medalii din țară și străinătate. Cade răpus în plină

putere de muncă în regretul tuturor aceluia cari l au cunoscut.

In urma lui rămâne o soție îndoliată și sărobită până în adânc. Bunul Dumnezeu însă, care nu lasă în prea mare încercare pe nimeni, îi va întări inima pentru a suporta încercarea, iar celui ce a fost până mai ieri P. C. Prot. Stavrofor Laur, Curea îi va face parte cu aleșii săi. Odihnească în pace!

A. F.

Cu inima strânsă de durere aducem la cunoștința credincioșilor noștri încetarea din viață a regretatului nostru consilier și deputat eparhial

LAURENȚIU CUREA

PROTOPOP STAVROFOR

Intâmplat în ziua de 26 Mai 1946, în etate de 63 de ani.

Sf. slujbă a prohodului se va săvârși Marți 28 Mai 1946 orele 15, în Catedrala ort. rom. din Cluj.

Bunul Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii săi. Cluj, la 26 Mai 1946.

Consiliul Eparhial Ortodox Român

mem. Dar ce se va întâmpla atunci când acești moșnegi încărunțiți în „lege și datini“ vor trece de pe povârnișul vieții acesteia? Să ne biziim pe elementele pline de vigoare ce și-au făcut studiile în răstimpul dintre cele două războaie mondiale? Într-o oarecare măsură o putem face. Zic, într-o oarecare măsură numai, pentru că ficcare dintre noi își aduce aminte de viața pe care a dus-o preotul cu învățătorul la țară, numai cu câțiva ani înainte de război. Au fost rare cazurile unde acești doi factori educativi s'au putut înțelege, cum s'au înțeles antecesorii noștri, care au ieșit de pe băncile școalelor confesionale. Ori, dacă școalele trecute, cu toate obiectivele lor educative, n'au reușit să dea un dascăl cu o factură sufletească asemănătoare aceluia din școalele de sub scutul Bisericii, ce se vor alege de învățătorii care vor ieși de pe băncile școalelor de acum, unde învățământul și educația religioasă-morală sunt trecute pe ultimul plan.

Lucrul acesta ar trebui să preocupe în măsură mai mare pe toți aceia care se gândesc la ziua de mâine a obștii noastre românești. Noi știm că fundamentul vieții îl constituie educația morală. Fără o convingere plină de foc că există un Dumnezeu, care vede și răsplătește, ceartă și pedepsește și cele văzute ca și cele care momentan nu se văd, nu se poate educa o societate și un neam. Viața nu-i așa de ușoară și așa de simplă cum ne-o închipuim. Ea își are compartimentele ei largi și adânci; fără o investiție a noastră în toată armătura spirituală de care se simte nevoie, ușor se

poate aluneca pe un povârniș ce numai sănătos nu poate fi.

Pe lângă alte multe gânduri care frământă Biserica noastră, problema educației morale cade pe primul plan. Conștiință de rostul ei adânc educativ, vrea să mențină sufletul în albia vieții lui tradiționale, dacă nu chiar să-l adâncească pentru a întrezări și alte priveliști din câmpul larg al misionarismului ortodox. Pentru înfăptuirea acestui gând nu există piedecă, nici oboseală. Plecată pe drumul realizărilor, merge înainte cu o voință precisă. Edificiul pe care-l ridică astăzi e un început din marea operă ce o întrevăde și, după cum s'a mai amintit, credem că se va ajunge la rezultat. Vremile sunt grele, din cale afară de grele. Colecta întreprinsă prin elevii liceelor noastre și printre preoții eparhiei nu a dat până acuma rezultatul la care ne-am fi așteptat. Cu toate acestea am plecat la lucru. Azi lucrarea merge înainte. Ca și castelul din poveste, se ridică cu fiecare zi ce trece și nu peste mult îl vom vede în roșu, sub acoperiș.

Subliniind unele ca acestea, ne facem o plăcută îndatorire morală. O școală nouă e un nou focar de lumină și cultură creștinească și românească. Bucuria noastră am vrea să fie și bucuria credincioșilor noștri, care mult, puțin, cu cât au contribuit, au ajutat materialicește și moralicește un gând și o acțiune care am vrea să fie a noastră, a tuturor. Și cu această convingere rămânând, vom vedea până la urmă lucrarea încoronată de cel mai strălucit succes, spre binele Bisericii Mântuitorului Hristos și al Neamului, cu care ne identificăm.

Pr. AUG. FAUR

APOSTOLUL DUMINECII

E mai fericit a da decât a lua

Fapte 20, 16—37.

In toate vremile oamenii au căutat să și adune cât mai multe averi. Fericirea și cinstea ce se da oamenilor s'a socotit și se mai socotește încă după bogăția și după rangul de care te bucuri în mijlocul semenilor. De aceea tot ce primești, adăogându-se avutului, te bucură și te face fericit, iar tot ce dai, scăzându-ți avutul, te supără și te întristează. Așa e după toate judecățile omenești. Iisus însă răstoarnă această judecată păgână și spune limpede, că e mai fericit a da decât a lua. Iisus ne învață că ceea ce dăm fratelui nostru lipsit nu e o pierdere ci, dimpotrivă, un câștig. Pentru că dând săracului, împrumutăm pe Dumnezeu, care ne va întoarce împrumutul cu multă dobândă. Oamenii își asigură și își măresc averile depunându-și arginții pe la bănci. Dar ori ce-ar face tot nu sunt siguri că nu-și vor pierde comoara. Cea mai cinstită și mai sigură bancă e straița săracului. Pentru cel sărac și lipsit nu garantează nimeni bucurios, dar garantează Dumnezeu, care nici nu minte, nici nu înșală. Și dobânda pe care o dă Dumnezeu după cele puse în straița săracului e nespuse de mare și de prețuită. Dăm bunuri pământesti și primim bunuri cerești. Dăm bunuri vremelnice și primim bunuri veșnice. Dăm bunuri materiale și primim bunuri spirituale. Dăm bunuri trupesti și primim bunuri sufletești. Iată de ce e mai fericit cel ce dă, decât cel ce ia.

Cel ce dă e fericit și în viața de acum. E fericit pentru că nu răvnește la avutul altuia, nu se robește pământului și se mulțumește cu cât are. Astfel ajunge un om înțelept, superior și liber. Nu iubește averile, nici aurul. Cu cât dă mai mult, cu atât se desprinde mai mult de pământ și se apropie de cer. Fericirea pământescă e numai arvuna fericirii cerești. Și cum scopul acestei vieți e dobândirea vieții veșnice, câștigarea împărăției lui Dumnezeu, pentru acest neprețuit câștig trebuie să dăm totul, până și viața. Dărui-

rea e motorul care mână corabia Bisericii lui Hristos spre împărăția lui Dumnezeu. Din care, pricină creștinul cel bun se simte nespuse de fericit când poate da, când poate mângâia, când poate face din durerea altuia durerea lui. Căci de nu suferi cu cel năpăstuit, zadarnic îi dai ceva, căci nu vei reuși niciodată să-i usuci o lacrimă, nici să-i alini o durere. De nu dai din bună voie și din milă, milostenia ta nu vindecă, ci rănește, nu alină, ci mărește durerea; nu dă viață, ci omoară.

Unii dintre creștini sunt ispitiți să creadă că numai cei bogați pot avea marea bucurie de a da. După învățătura noastră creștinească nu este om atât de sărac pe pământ care să nu poată da ceva. Cel bogat poate da mult iar cel sărac poate da puțin. În fața lui Dumnezeu nu prețuiește grămada sau valoarea lucrului dat, ci inima și dragostea cu care dai. Banul văduvei a fost mai bine primit de Dumnezeu, decât aurul bogaților, fiindcă văduva a dat tot ce-a avut. De n'ai bani, de n'ai o haină sau o bucată de pâine, poți da un pahar de apă. Apoi să nu uităm că noi oamenii avem și suflet, care la fel cu trupul are nevoi și lipsuri. Datoria noastră e să-i împlinim nevoile și să-i dăm ceea ce-i lipsește, fie că e vorba de sufletul nostru, fie că e vorba de sufletul aproapelui nostru. Pentru a întări pe cineva în credință, pentru a învăța pe cel neînvățat, pentru a îndrepta pe cel ră-tăcit, pentru a da un sfat celui ce are nevoie de el, pentru a mângâia pe cel întristat nu trebuie să fii bogat, ci trebuie să fii creștin. Pentru astfel de daruri nu trebuie să ai avere, ci inimă bună.

* La judecata din urmă nu vom fi întrebați ce-am gândit, ce-am vorbit și ce-am făcut, ci am dat sau n'am dat? Cine a dat va primi în schimb fericirea vieții veșnice, iar cei cu inimă rea vor fi aruncați în focul cel veșnic. Iată de ce e mai multă fericire în a da decât în a lua.

Pr. TEODOR CICEU

PĂMÂNT ȘI CREDINȚĂ

Neam de plugari și de păstori, noi suntem legați de pământ prin fibrele întregii noastre ființe. După rânduelile pământului și ale firii ni se orientează toată viața fizică și sufletească, viața ce nici nu se poate concepe delașată de aceste realități. Tot ce credem și tot ce gândim poartă pecetea indestructibilei legături dintre sufletul nostru și natura înconjurătoare. Martora acestei legături este toată poezia noastră populară și o bună parte a poeziei culte. Ce altceva este închinarea lui Toma Alimoș către ulmi, „urieișii culmilor“, minunata nuntă a ciobanului căruia „soarele și luna i-au ținut cununa“ sau „frunza verde“ a doinelor?

Mai evidente vor fi, desigur, semnele acestei comuniuni în credința noastră religioasă care este cea mai intimă și cea mai puternică expresie a sufletului. Creștinismul nostru este adânc impregnat cu credințe și ritualuri, izvorite din conviețuirea de sute de ani cu soarele, cu luna, cu fulgerele, cu ploaia, cu ierburile, cu holdele, cu munții și cu pădurile. Aproape nu există sărbătoare în care firul luminos al credinței religioase să nu se împletească cu firul mai pământesc, mai întunecat — poate și fiindcă vine din străfunduri de vreme — al elementelor telurice, al stihilor. Dar îndelungata conviețuire a revărsat și asupra lor raza de sfințenie din sfințenia firului luminos pe

„Față de România, ne străduim să realizăm raporturi bune și de prietenie înțelegătoare. Din anumite motive, n'am putut să stabilim încă legături directe, dar sperăm că după hotărârea luată recent de Marile Puteri realizarea acestei dorințe va fi posibilă...”

Cluj. Tribunalul Poporului din Cluj a condamnat la 5 ani temniță grea pe contele Bethlen Bela fost prefect de Someș sub stăpânirea hortistă.

EXTERNE

Paris. În curând la Paris se va pune în circulație un tren metropolitan „fără șgomot”.

Roma. Lângă Falermo, trei tineri, în vârstă de 20, 16 și 12 ani, au omorât pe mama lor și i-au tăiat cadavrul în bucăți spre a pune mâna pe 20.000 de lire pe care nefericita le primise dela soțul emigrat în America. După comiterea bestialei crime, au aruncat bucățile de cadavru într-un puț.

Londra. D. Byrnes, a făcut la radio o declarație prin care a susținut, că, dacă nu se va cădea de acord pentru convocarea unei conferințe generale a celor 4 miniștri în această vară în vederea păcii, va cere O. N. U.-lui să se ocupe de reglementarea păcii.

Roma. Din partea Italiei s'a dat răspuns adjuncților miniștrilor afacerilor străine, în legătură cu propunerile franceze și austriece privitoare la schimburile de frontiere.

Praga. Karl Herman Frank, fostul „protector al Boemiei și Moraviei”, supranumit „măcelarul” cehoslovacilor, a fost executat în cutea închisorii Pankrac, din Praga.

Ottawa. Între Canada și Statele Unite, a început o colaborare militară. Formațiile militare canadiene vor fi încorporate în formațiile militare ale Statelor Unite.

Londra. Camera Comunelor a aprobat într-o ședință a sa cu 424 voturi contra 143, naționalizarea minelor de cărbuni al cărei proiect de lege va fi prezentat Camerei Lorzilor.

INFORMAȚIUNI

La Ministerul Educației Naționale s'a alcătuit o nouă programă analitică pentru candidații la bacalaureat. Această programă a fost expediată tuturor direcțiilor liceelor teoretice. Candidații pot lua informații despre noua programă dela direcțiile liceelor respective.

Un volum omagial închinat I. P. S. Patriarh Nicodim. Cu prilejul sărbătoririi a optzeci ani vârstă, cincizeci ani preoție și șapte ani de patriarhat pe care i-a împlinit I. P. S. S. Nicodim, Patriarhul României, Institutul biblic și de emisiune al Bisericii ortodoxe române a editat un volum de omagiere intitulat „Prinos”.

Volumul este deschis de o scrisoare a M. S. Regelui, în care Suveranul scrie: „*Întreita aniversare a I. P. S. Patriarhul Nicodim al României încununează o rodnică activitate de scriitor bisericesc și de arhipăstor, închinată cu credință Tronului, Neamului Românesc și Bisericii strămoșești.*”

Urmează cuvântul d-lui dr. Petru Groza, președintele consiliului de miniștri, în care d-sa încheie astfel: „*Îi urăm cu drag, sănătate deplină și mulțumire sufletească, cu mulți ani de păstorire rodnică — aceasta în numele guvernului țării și al nostru.*”

La acest volum colaborează: I. P. S. Nicolae, mitropolitul Ardealului; Cosma, episcopul Dunării; Nicolae, episcopul Oradiei; Nicolae, episcopul Clujului; Iosif, episcopul Argeșului; Antim, episcopul Buzăului; Atanasie, episcopul locot. al Râmnicului Nou-lui Severin; Dr. Antim Nica episcop, precum și o seamă de personalități meritate din lumea noastră culturală.

Volumul prezentat sărbătorește, atât din punctul de vedere al materialului, cât și din punct de vedere tehnic, conține peste 300 pagini și închide în el omagiul cald al ortodoxiei noastre pentru întreita aniversare a păstorului sufletesc al României, I. P. S. S. Patriarhul Nicodim.

BIBLIOGRAFIE

Prof. Augustin Faur: „SFÂNTA CRUCE” — Cluj, 1946. Tip. Eparhiei ort. rom. pag. 37.

În biblioteca populară „Venii de luați lumină”, editată de Episcopia noastră, a apărut o nouă lucrare, datorită străduinței P. C. Păr. Aug. Faur. Cartea este intitulată „Sfânta Cruce”.

Ca și „Slujba Preoției”, scrisă de P. C. Păr. T. Ciuruș și apărută nu de mult, cartea P. C. Păr. Faur, face parte dintr'un mănunchiu de broșuri ce sunt în curs de apariție și care sunt destinate tuturor celor ce doresc a cunoaște învățătura dreptei noastre credințe.

În desorientarea care a început a-și face loc în popor, cartea P. C. Păr. Faur va avea un rol edificator. Imbrățișând problema „Sfintei Cruci”, autorul s'a nizuț — după cât i-a fost în putință într'o lucrare de proporții mici — să arate înălțimea la care s'a ridicat Crucea Domnului în spiritualitatea noastră creștinească și românească de pretutindeni. „*Crești-*

nește și românește nu se poate trăi decât prin Crucea Domnului, pe care o purtăm tainic în inimă, o atârnam de gât ca podoabă sau o așezăm la răspântie de drum...” (pag. 4).

Și mai are cartea aceasta ceva. Autorul nu s'a mulțumit numai să însereze ca un fapt divers rostul pe care l-a avut Crucea în opera de mântuire a neamului românesc, ci a căutat să analizeze pe rând și metodic toate semnificațiile dogmatice pe care le-a avut și le are Crucea. „*Tăria Bisericii zace în iubire, și la această conștiință n'am fi ajuns dacă nu ne-ar fi arătat puterea ei: Crucea de pe dealul Căpăținei...*” (pag. 14), și iarăși „*Crucea de pe Golgota este semnul smereniei totale a lui Dumnezeu-Omul*” (pag. 16).

Cetirea și aprofundarea acestei lucrări are o înrăurire binefăcătoare asupra sufletului deschis al cetitorului.

Dar, pentru ca problema să prezinte un tot unitar și deplin, autorul nu s'a mulțumit numai cu lămuririle scripturistice, folosite cu multă mă-

iestrie, ci a căutat să arate cetitorilor că învățătura aceasta prezintă o unitate și continuitate în tot decursul secolilor de viață a Bisericii. În acest scop a cules prețioase mărturii din Părinții Apostolici și Sfinții Părinți.

Scrisă într'un stil simplu și curgător, cu aplicații directe la viața religioasă-morală a credincioșilor, cartea se citește cu plăcere și interes. În afară de lectura plăcută ce ți-o imbie dela întâia pagină chiar, cartea mai este și un minunat îndrumător pentru cei mai puțin inițiați în tainele vieții noastre bisericești. Cătin-du-o, sufletul se umple de lumină și va înțelege odată mai mult de ce fără de Cruce nu putem face nimic și de ce în fruntea tuturor acțiunilor și a lucrurilor noastre punem Crucea. Căci mai presus de toate „*chiar dacă alt rost nu i-am afla Crucii, simplul fapt că prin ea Mântuitorul s'a înălțat mai presus de orice alt nume, e prea destul ca să rămână un semn pentru înălțimea morală la care se poate ridica un om care se jertfește pentru o cauză...*” „*Crucea ne arată*

că drumul oricărui biruinși trece prin suferință” (pag. 19).

Alcătuită — după cum spune însuși P. C. Păr. autor, „nu pentru că Crucea ar avea nevoie să fie lămurită, ci pentru a limpezi cugetele acelor care, neluminată îndeajuns, ar fi ispitiți să cadă în greșală de a înțelege rău anumite cuvinte ale dumnezeieștii Scripturi...” (pag. 28), cartea a reușit să înfățișeze cetitorului sensul permanent viu al Crucii prin care Mântuitorul a scăpat lumea de osândă și de moarte.

Din cauza greutăților vremii, această broșură a apărut într'un număr restrâns de exemplare. Cucernicii preoți care doresc s'o aibă trebuie să se grăbească a și-o procura din timp. Indemnul se îndreaptă spre toți, dar mai ales spre aceia care au parohiile contaminate cu sectari. Din proprie experiență cunosc rolul binefăcător al unor cărți bune în opera de lămurire prin scris a dreptei noastre credințe în fața rătăcirii sectare. Iar broșura P. C. Părinte Faur, în această operă, va fi tuturor de un neprețuit ajutor.

Preotul BUIU

PARTEA OFICIALĂ

AVIZ

Concursul pentru ocuparea postului de paroh din parohia Mogoș-Valea-Barnei, protopopiatul Lupșa, a fost publicat în „*Renașterea*” Nr. 21 din 26 Mai 1946.

Concursul pentru completarea postului de șofer-mecanic, la Consiliul Eparhial ort. rom. din Cluj, a fost publicat în „*Renașterea*” Nr. 21 din 26 Mai 1946.

Concursul pentru ocuparea celor două posturi de preoți misionari la centrul Eparhiei ort. rom. din Cluj, s'a publicat în „*Renașterea*” Nr. 21 din 26 Mai 1946.

Consiliul Eparhial

Nr. 2902/1946.

AVIZ

În conformitate cu art. 12 din Legea care reglementează raporturile dintre școlile confesionale și Ministerul Educației Naționale Nr. 2799 1929, la Liceul ort. rom. de băieți „*Mitropolitul Simeon Ștefan*” din Cluj se publică următoarele catedre vacante:

1. Religia gr.-cat.
2. Limba română.
3. Limba latină.
4. Limba latină și elină.
5. Limba franceză.
6. Limba germană.
7. Limba italiană.
8. Istorie.
9. Geografie.
10. Matematică — fizică.
11. Fizico-chimie.
12. Desen—Caligrafie.
13. Muzică.
14. Educație fizică.

Cei ce doresc a ocupa una din aceste catedre își vor înainta cererea, însoțită de actele necesare, Consiliului Eparhial până la 15 Iulie 1946. Candidaților, cu excepția prof. de

de Religie gr. cat., li se cere să fie de confesiunea ortodoxă.

Sunt preferați cei care au, pe lângă studiile de specialitate, și absolutorul unei școale superioare teologice, procurând în același timp și un certificat dela oficiul parohial despre atitudinea avută față de biserică.

Cluj, din ședința Consiliului Eparhial dela 22 Mai 1946.

Consiliul Eparhial

Nr. 2901/1946.

AVIZ

În conformitate cu art. 12 din Legea care reglementează raportul dintre școlile confesionale și Ministerul Educației Naționale Nr. 2799 1929, la Liceul ort. rom. de fete „*Doamna Stanca*” din Cluj se publică următoarele catedre vacante:

1. Religia ortodoxă.
2. Religia gr. cat.
3. Limba română.
4. Limba română.
5. Limba latină.
6. Limba franceză.
7. Limba italiană.
8. Filosofie și Drept.
9. Matematici.
10. Matematici-fizică.
11. Fizico-chimie.
12. Desen-Caligrafie.
13. Muzică.
14. Medic școlar.
15. Gospodăria.

Profesoarele care doresc să ocupe una din catedrele menționate mai sus, își vor înainta cererea, însoțită de actele necesare, Consiliului Eparhial până la 15 Iulie a. c.

Cu excepția prof. de Religie gr. cat., candidatele vor trebui să fie de religie ortodoxă, producând în același timp și un certificat dela oficiul parohial despre atitudinea avută față de Biserică.

Cluj, din ședința Consiliului Eparhial dela 22 Mai 1946.

Consiliul Eparhial

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj